

De toorn, of verontwaardiging, van God is een heel andere zaak dan de verdrukkingen die door mensen toegebracht worden. In het bijzonder in de eindtijd is het goed een scherp onderscheid te maken tussen de dag van Gods verontwaardiging en de grote verdrukking, hoewel ze tegelijkertijd plaatsvinden. Vanwege 's mensen morele vergrijpen komt Gods verontwaardiging over de zonen van de weerspanningheid (Efz. 5:6). Dit zal in het bijzonder openbaar worden in de dag van Zijn verontwaardiging (Openb. 6:17; 11:18) en bijzonder hevig voor Israël zijn (Luk. 21:23), speciaal voor de aanbidders van het wilde beest (Openb. 14:10) en het afvallige Babylon (Openb. 16:19). Ze hebben er trouwens al een voorproefje van gekregen (1 Thess. 2:16).

Misschien bestaat de allereerste verandering in Gods huishouding, met het oog op de huidige genade, uit het redden van de gelovigen uit de volkeren van deze komende verontwaardiging (1 Thess. 1:10). De reden is dat "God ons niet tot verontwaardiging gesteld heeft, maar tot het verkrijgen van redding door onze Here Jezus Christus, Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij dommelen, tezamen met Hem zouden leven" (1 Thess. 5:9,10). Romeinen pakt de draad weer op en daar zien we dat "nu gerechtvaardigd wordend in Zijn bloed, wij door Hem gered zullen worden van de verontwaardiging" (Rom. 5:9). Van één ding mogen we zeker zijn: dat God nooit boos op ons zal zijn, of ons zal bezoeken met de bliksem en donder van Zijn verontwaardiging. Wanneer Zijn toorn over de aarde wordt uitgestort, zullen wij daar niet zijn om die te ondergaan.

Dit is de boodschap van de brieven aan de Thessalonicenzen. De tijd van de verontwaardiging is het aanbreken van de dag van de Heer, en moet voorafgaan aan het komen van het koninkrijk. Zolang het koninkrijk werd verkondigd kon het ieder moment

aanbreken. De Thessalonicenzen leden onder zware verdrukkingen en vervolgingen (2 Thess. 1:4). Dit zagen ze ten onrechte aan voor goddelijke verontwaardiging en ze dachten dat ze al in de dag van de Heer waren aangeland (2 Thess. 2:2). Maar dit kan niet zo zijn, vanwege van de daaraan voorafgaande aanwezigheid (of komst) van onze Heer (2 Thess. 2:1), en omdat God hen vanaf het begin verkozen had om gered te worden (2 Thess. 2:13). Zij leden aan een waandenkbeeld dat sindsdien velen van de heiligen heeft misleid, dat is dat verdrukkingen een bewijs zouden zijn van Gods toorn en dat, als we God behagen, alles genoeglijk en aangenaam zal zijn.

Later werd Gods vreedzame houding verder ontwikkeld tot de grote waarheid van de verzoening, zodat, totdat God in de volgende huishouding Zijn manier van beheren verandert, zelfs ongelovigen niet onderworpen worden aan Zijn verontwaardiging. De bedeling van de verzoening is gebaseerd op de grote waarheid dat God, in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend was, en hun hun *krenkingen* niet toerekent (2 Cor. 5:19). Daarom is, zolang er geen verandering is qua bedeling van verzoening naar verontwaardiging, de hele wereld immuun voor het goddelijk ongenoegen. Redding van de *komende* toorn echter, is alleen voor hen die, net als de Thessalonicenzen, weggerukt worden om de Heer bij Zijn aanwezigheid (wederkomst) te ontmoeten (1 Thess. 4:17).

BEPROEVING OF VERDRUKKING

Het grote verschil tussen verdrukking en verontwaardiging wordt duidelijk uit het feit dat de eerste door mensen komt en de laatste van God, en hierom wordt ons verdrukking beloofd, terwijl we bewaard worden voor verontwaardiging. Verdrukking is er in het bijzonder voor de heiligen. Wij beroemen ons in verdrukkingen (Rom. 5:3), hoewel we Gods verontwaardiging vrezen. Wij behoren verdrukking te verdragen, (Rom. 12:12)

plaats toegewezen krijgen, en die welke hier verschaft wordt is in volkomen overeenstemming met de gerechtigheid waarop het koninkrijk is gefundeerd.

A.E. Knoch

Vertaling van:
The Judgments of the Nations
Hoofdstuk 27 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

maar worden verlost van toorn. De Thessalonicenzen ontvingen het woord te midden van veel verdrukkingen, maar zij leden niet onder Gods verontwaardiging. Het boek Openbaring ontvouwt Gods verontwaardiging over Israël en de volkeren, maar het boek onthult ook het feit dat Johannes (Openb. 1:9), de heiligen in Smyrna (2:9-10) en de grote in het wit geklede menigte (7:14) verdrukking ondergingen uit handen van Zijn vijanden.

De dag des mensen, wanbestuur door stervelingen, zal niet vanzelf ophouden als de ecclesia is weggerukt. Ze draagt niet vrijwillig de regering van de aarde over aan de Messias. Integendeel, ze bereikt het toppunt van haar ontwikkeling in de dag van Jahweh, pal voor Zijn komst, in de mens der zonde, de valse Christus. Geen mens is ooit verheven tot de hoogte die hij zal bereiken. De verontwaardiging van God wordt, bij het aanbreken van de dag van Jahweh, gericht tegen de mensheid en haar hoofd. Het hoge doel van Gods omgaan met Zijn schepselen is hen nederig te maken en hen aan Zichzelf te onderschikken. Dit doet Hij door middel van het kwaad. Wanneer de mens in de eindtijd tegen Hem opstaat in rebelle, dan gebruikt Hij hetzelfde medicijn, maar in een veel zwaardere dosis. Hij laat Zijn verontwaardiging los door de krachten van de natuur, de trots van de mens en de geestelijke wereld tegen de mensheid te keren, zodat de aarde schoon geveegd wordt van rebelle en Christus de troon kan aanvaarden. Dit is de goddelijke kant van die tijd. Voor een korte periode, net als bij de zondvloed, laat Hij Zijn woede de vrije loop.

DE GROTE VERDRUKKING

De zo-genoemde “grote verdrukking” laat een totaal andere gedachtegang zien, en moet eerder met de dag des mensen dan met de dag van Jahweh verbonden worden. Deze spreekt van benauwdheid, die door mensen over Israël gebracht zal worden. De naties hebben Zijn oude volk gedurende het grootste deel van

de dag des mensen vervolgd en ze doen dat nog steeds. Maar de grootste van alle pogroms zal komen wanneer de dag van Jahweh begonnen zal zijn. De geloofsgetrouwe Joden zullen weigeren het symbool van de menselijke heerschappij te aanbidden en zullen onder zijn handen lijden. Maar het ontrouwe deel van de natie zal samen met de andere naties lijden onder *Gods verontwaardiging*, die niet verward moet worden met de grote verdrukking van getrouwe Israëlieten door hun medemensen. Deze tijd van moeite zal de climax zijn van de Jodenvervolging, de laatste die zal worden toegestaan. Dit is meer de climax van de dag des mensen, dan het begin van de dag van Jahweh, hoewel het *in* beide plaatsvindt. Het behoort meer tot de duisternis van de nacht dan bij het licht van de ochtend. Christus *stuurt* deze verdrukking niet, maar Hij *wreekt* deze. Hoewel het plaats vindt in de aanvang van de dag van de Heer, is het nog een restant van de dag des mensen. Voor de *heiligen* wordt de dag van de *Heer* gekenmerkt door zegen en heerlijkheid, niet door verdrukking.

De grootste van alle verdrukkingen, echter, komt exclusief over Israëel, in het midden van de zeventigste “jaarweek,” in de eindtijd. Onze Heer voorzegde deze tijd al op de Olijfberg. Zij zullen door alle naties gehaat worden. Velen zullen in het land zijn. De gruwel der verwoesting zal opgesteld worden in de heilige plaats. Dan zullen zij die in Judea zijn gewaarschuwd worden en naar de bergen vluchten, want dan zal er zo’n grote verdrukking zijn als er nog nooit geweest is, en er ook nooit meer zal gebeuren. Onmiddellijk na de verdrukking zal de Zoon des Mensen komen (Mat. 24:4-31). Deze zal zich ook uitbreiden naar de naties, want de grote in het wit geklede menigte, die uit deze verdrukking komt, komt uit alle naties en stammen en volken en talen. De beloningen die zij ontvangen zijn die welke behoren bij de aarde en Israëel (Openb. 7:14-17).

Het onderscheid maken tussen de *verontwaardiging* van *God* tegen de *mensheid* en de grote “*verdrukking*” van de *heiligen* door de handen van *mensen*, is van zo’n vitaal belang, dat we

om eonisch leven gegeven kan worden.

Zij die al erkend hebben dat dit gericht niet de zondaars als geheel betreft, of het algemene gedrag van de mensheid, maar alleen gebaseerd is op contacten met de broeders van de Heer, zullen ondervinden dat dit slechts een gedeeltelijke oplossing is. Zelfs als dit beperkt wordt tot de eindtijd, waarvoor geen afdoende bewijs is, blijft er de onmogelijkheid van het op zulke gronden baseren van iemands eonische bestemming.

Er was een tijd dat ik het gebeuren hier beperkte tot de eindtijd. De bestemming van iedere *natie* in het koninkrijk, zo scheen het mij toe, hing af van hun houding tegenover Israëel *in die tijd*. Maar dit heeft zijn problemen. Het *gericht* is inderdaad in die tijd, maar het handelen wordt niet daartoe beperkt. Het lijkt beter te zijn de gehele “tijden der heidenen” of era’s van de naties erbij te betrekken, want in de eindtijd zullen de naties, zonder uitzondering, vertoornd op Israëel zijn (Openb. 11:18) en ze zullen *allemaal* in de strikken van Babylon zijn beland (Openb. 14:8), en *alle naties* zullen de discipelen van Christus haten (Mat. 24:9). In dat geval zouden er aan Zijn rechterhand maar weinig schapen staan. Het lijkt veel rechtvaardiger te zijn met de naties te handelen overeenkomstig *al* hun contacten met Israëel, want die varieerden veel van tijd tot tijd.

Nu ik echter zie dat in dit gericht *alle* rekeningen tussen de naties en Israëel worden vereffend, als inleiding voor het vestigen van het koninkrijk, lijkt alles buitengewoon bevredigend. Dit is precies wat wij aan het eind van Mattheüs’ verslag mogen verwachten. Het stemt overeen met alle feiten, want de broeders van de Heer zijn onder al de naties verstrooid en het grootste deel van de tijd *politiek* noodlijdend geweest, zelfs wanneer ze er in slaagden een goed bestaan op te bouwen en rijkdom te vergaren. En wanneer de Zoon des Mensen op de *troon* van Zijn heerlijkheid zit, met de *naties* voor Hem, wat kan dit dan anders zijn dan het lang uitgestelde rechtsgeding tussen Israëel en de naties? Elk van hen moet volgens een bepaalde standaard haar

zijn van de kennis van Jahweh (Jes. 11:9), kan het zijn dat al de ongeredden zich bij de laatste opstand aansluiten en in het vuur sterven dat neerdaalt vanuit de hemel en zich zo terugvinden tussen de doden die voor de grote witte troon staan. Op deze manier zal niemand anders dan de geredden de nieuwe schepping binnengaan, en al de anderen worden gericht in het laatste grote oordeel of gericht, dat de daden van ieder individu behandelt.

Het gericht over de naties, zoals uiteengezet door onze Heer in Mattheüs, wordt nu lange tijd als zodanig herkend, in het bijzonder in contrast met het gericht van het individu voor de grote witte troon. Maar er zijn altijd details geweest die niet bevredigend waren. Geleidelijk aan is het licht erover gaan toenemen. De laatste flits die het geheel tot volle bevrediging verlichtte, kwam door het bestuderen van de gebruikte beeldspraak. De letterlijke interpretatie werd meer en meer onhoudbaar. Toen het eenmaal duidelijk was dat hier de *naties* bedoeld worden—niet alleen met de schapen en de geiten, maar ook met hen die deelnemen aan het gericht—en niet individuen, verdampten al de moeilijkheden, behalve die van het aan anderen duidelijk maken!

Zij die opgegroeid zijn met de gedachte dat deze passage het algemene oordeel is en ons de bestemming geeft van de twee klassen waarin de hele mensheid wordt verdeeld—de bozen en de rechtvaardigen—hebben kennelijk nooit de context ter harte genomen, want slechts een klein deel van hen hebben ooit iemand in de gevangenis bezocht, of baseren hun hoop op het geven van voedsel, drank of kleding. Het merendeel van mijn lezers zal weten hoe volkomen tegengesteld dit is aan het ware evangelie van Gods genade. Wij dringen er daarom met alle vriendelijkheid bij hen op aan de *context te overwegen*. Zie hoe onmogelijk het is eonisch leven te baseren op de daden waarvan hier wordt gesproken. Het is in tegenspraak met het koninkrijksevangelie, dat bekering eist. Het strijdt met het evangelie voor vandaag, dat werken uitsluit. Het staat diametraal tegenover Gods handelen met Zijn schepselen dat iemand buiten Christus en Diens offer

de belangrijkste contrasten nog een keer herhalen. De verontwaardiging *introduceert de dag van de Heer* en is het *tegendeel* van de verzoening, die deze huidige huishouding van de genade karakteriseert. *De grote verdrukking* is slechts een *voortzetting* van de verdrukkingen van de *heiligen* die gedurende de *dag des mensen* aanwezig is geweest, maar is dan op z'n ergst, omdat deze dag zijn climax bereikt en zijn *einde* nadert. Deze begint pas als de mens der zonde openbaar gemaakt wordt. Indien we de verontwaardiging met de dag van de Heer verbinden en de grote verdrukking met de dag des mensen, zal dat veel helpen ons begrip te verhelderen van die tijd, de grootste crisis in de menselijke geschiedenis.

Het boek Openbaring (1:10) begint met de aankondiging dat Johannes in de dag des Heren is. Alles wat er verder gebeurt in dit boek komt met dit feit overeen. Christus neemt, als Profeet, Zijn plaats in te midden van de Israëlitische gemeenten en oordeelt ze. Als het Lammetje verbreekt Hij, in het Troongedeelte, de zegels en stuurt Hij de oordeels-boodschappers. In het Tempel-gedeelte stuurt Hij het uitschenken van de schalen van Gods gramschap. Gods verontwaardiging is alom, totdat het koninkrijk begint. De grote verdrukking is echter beperkt tot het vijfde zegel en speelt zich af tijdens de laatste helft van de zeven jaren.

De structuur, of het raamwerk, van Openbaring lijkt behoorlijk symmetrisch te zijn, en scharniert tussen de dag van Jahweh en de dag van God. In beide helften wordt Christus gezien in Zijn drie karakters als Profeet, Potentaat en Priester. Maar er lijkt geen enkele andere tijd te worden omvat. Het is zeer opmerkelijk dat er niets wordt gezegd over de voleinding, na de dag van God. Als dat er zou zijn, mogen we verwachten een periode voorafgaand aan de dag des Heren te vinden die ermee overeen zou komen. Net als de boodschappen aan de gemeenten aan het einde (Openb. 22:6-17) in de dag van God zijn, zo moeten ook de boodschappen aan de zeven gemeenten aan het begin

in dag van de Heer zijn, en, zoals we inderdaad lezen (Openb. 1:10), zijn ze dat ook. Johannes werd verteld te schrijven wat hij zelf in die dag waarnam. Maar de *dag van de komst* komt meerdere malen voor ons. Nadat de zegels en de bazuinen en de donderslagen voorbij gegaan zijn, dan wordt het koningschap over de wereld van God en Zijn Christus (Openb. 11:15). Na het uitstorten van de zeven schalen en de verwoesting van Babylon, lezen we opnieuw dat de Heer regeert en Hij op Zijn witte paard komt en Zijn plaats als Koning der koningen en Heer der heren inneemt (Openb. 19:7,11,16). De dag van de wederkomst is de bekronende gebeurtenis in de dag van Jahweh.

Er was een tijd dat er veel werd gediscussieerd over de vraag: “Zal de kerk door de grote verdrukking gaan?” Maar in die dagen was het licht nog schemerig. We zagen nog niet zo duidelijk wie het waren die de grote verdrukking in gingen, en we waren er nog meer ongewis over wie er uit kwamen. Feitelijk werd het algemeen aangenomen dat de “grote menigte” tot de naties moest behoren (aangezien ze er uit kwamen), als het niet de “kerk” zou zijn. Nu weten we dat de Heer tot Zijn discipelen uit de Besnijdenis sprak, en dat het alleen op hen van toepassing is. Dit wordt bevestigd door de menigte die er uit komt. Ook zij behoren tot de Besnijdenis, en niet tot ons. Het gebeuren vindt niet plaats in de huishouding van de genade, maar in de volgende huishouding van verontwaardiging, vandaar dat het daarom hen niet kan bevatten die tot deze huidige geheime huishouding behoren.

Zolang de wereld vijandig tegenover God staat, en de heiligen niet verlevendigd zijn, zal er voor hen die van Hem zijn verdrukking zijn. God gebruikt dit om volharding en beproefdheid en verwachting voort te brengen (Rom. 5:3,4). De grootste verdrukking komt, zoals men kan verwachten, wanneer de triomf van de goddeloosheid haar hoogtepunt zal hebben bereikt onder de mens der wetteloosheid. In die tijd zal echter ook Gods verontwaardiging worden uitgestort. Daarom zal ons die ervaring

zoals onze meest moderne middelen van oorlogsvoering. Het zal veel effectiever zijn de wolken op te dragen weg te blijven. En bij de laatste grote revolutie is er geen leger nodig om de door Satan geleide horden te weerstaan. Er komt eenvoudig vuur naar beneden om hen te verslinden.

Satan is er tot dusverre in geslaagd de *naties* te misleiden (Openb. 20:3). Dit betekent niet dat hij ieder individu heeft misleid. Het verwijst naar de politieke afdelingen van de aarde. Hij heeft de regeringen misleid, omdat hij ambieert te heersen. Omdat bepaald is dat in het koninkrijk Christus zal regeren, wordt Satan gebonden in de afgrond. Wanneer hij wordt losgelaten probeert hij niet de naties dichtbij Jeruzalem te misleiden. Klaarblijkelijk zijn zij tot een dusdanige kennis over Jahweh gekomen, dat misleiding vrijwel onuitvoerbaar is geworden. Daarom gaat hij naar de vier uithoeken van de aarde, die het verst van het centrum zijn, waar hij wel een luisterend oor vindt. Is het niet waarschijnlijk dat het dezen zijn die door de ijzeren staf verpletterd zijn, van wie de kastijding zeer zwaar was, die het vuur van de verontwaardiging van Jahweh over hun behandeling van Israël gedurende het tijdperk van de naties gevoeld hebben? Zouden dezen er niet toe neigen weg te drijven van het centrum van de regering, en zo ver mogelijk weg van de stad van de grote Koning gevonden worden?

Zou tegelijkertijd niet de opstand aan het einde van de duizend jaren dienen om een ander probleem op te lossen in verband met het individueel gericht, dat daar onmiddellijk op volgt? In die eon zal redding iets heel anders zijn dan nu. Heel Israël zal gered worden (Rom. 11:26). Indien er een kleine rest in zal zijn, dan zullen dat de ongeredden zijn, niet de geredden, zoals in het verleden. Dezen zullen sterven. Nationaal zal het de eerste echt “Christelijke” natie zijn. En het evangelie van die dag zal gebaseerd zijn op *de autoriteit* van Christus over de gehele aarde, en *naties*, als zodanig, zullen tot discipelen worden gemaakt en gedoopt worden (Mat. 28:18-20). Aangezien de aarde vol zal

van de Grote Koning zullen zijn, is er geen reden te bedenken waarom de naties, die bestaan wanneer het koninkrijk wordt gevestigd, gedurende dat tijdperk niet zouden voortbestaan, en zo eonisch leven of kastijding krijgen tot de voleinding.

De ijzeren staf is een kenmerk van het millennium dat we neigen te vergeten. De verrukkelijke visioenen van vrede en overdaad, speciaal voor de vrijgekochten in Israël, boeien ons denken en weerhouden ons van het overdenken van andere aspecten van die dag. De rebellie aan het einde van het millennium komt voor de meesten van ons als een schok wanneer we er voor het eerst ernstig over nadenken, omdat we ons voorstellen dat de condities in Israël gemeengoed zullen zijn voor al de volkeren van de aarde. Op het gebied van regeren is er echter een groot contrast, want alle andere naties worden afhankelijke vazalstaten van het verkozen volk. Zij zullen worden *gedwongen* de mandaten uit Jeruzalem te gehoorzamen. Zelfs Egypte, dat met Assur en Israël een zegen zal zijn op aarde (Jes. 19:25), zal, als het zijn quotum tot het aanbidden in Jeruzalem niet zal zenden, op een bijzondere wijze geslagen worden, naast het niet ontvangen van regen. En de neerslag zal ook onthouden worden aan ieder ander van de overgebleven naties als die in gebreke blijft haar vertegenwoordigers te sturen (Zach. 14:17).

Er zal dan geen zelf-beschikking zijn, geen onafhankelijkheid, geen wereldrijk met zelf-regerende leden. Het koninkrijk is Gods manier tot *onderschikking* van allen aan Zichzelf, niet van het onafhankelijk maken van Zijn schepselen van Zijn macht. Het zal een onbegrensd despotisme zijn, met Israël als de heersende natie. Niet alleen zal Christus absolute macht uitoefenen als het Hoofd, maar Hij zal Israëlieten delegeren om over de andere naties te regeren. Zij zullen hen hoeden met een ijzeren staf, *zoals de vaten van een pottenbakker worden verpletterd* (Openb. 2:27). Is dit niet precies het evenbeeld van eonische kastijding en vuur? Een regering die de krachten van de natuur tot haar beschikking heeft, heeft er geen behoefte aan zulke ruwe wapens te gebruiken

bespaard blijven. De natie die de hoogste zaligheid van aardse zegen in de laatste twee eonen zal genieten, zal geroepen worden om door de diepste verdrukkingen van de aardse geschiedenis te gaan in de korte periode voordat het koninkrijk komt. Ze zullen deze verdrukking binnengaan en er weer uit komen. Gode zij dank, dat het niet voor ons is!

A.E. Knoch

Vertaling van:
Tribulation and Wrath

Hoofdstuk 26 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

recht het uit te sluiten. Nationaal heeft het zonder twijfel zijn plaats, maar individueel is het onmogelijk.

In essentie is dit evangelie het omgekeerde van het ware. Hierin zijn zij die beloond worden met eonisch leven geen zondaren die een Redder nodig hebben, maar de filantropen die Christus Zelf begunstigen! Alles wat wij daarvoor moeten doen is het bereik van Christus “broeders” oprekken tot de gehele mensheid, en dat zou een prachtig en bloedeloos evangelie maken, uitstekend aangepast aan de trots en het ongelooft van de moderne mens.

Een van de grootste vorderingen in de waarheid in de laatste tijd was het plaatsen van deze passage in haar juiste tijdvak, bij het begin van de heerschappij van Christus, en het bereik ervan te beperken tot de levenden, dit zo reddend uit het “algemene oordeel,” waarmee het zo vaak wordt verward. Wij stellen nu een andere stap in de goede richting voor, door het nog verder te beperken tot de *naties* (als zodanig) in die tijd. Wij hebben hier al bij verschillende gelegenheden op aangedrongen, maar verdere studie heeft de details verduidelijkt en geleid tot de totale verwerping van de gedachte dat het toepasbaar zou kunnen zijn op individuen in de eindtijd die Israël ondersteunen in hun verdrukking. Het kan geen persoonlijke toepassing hebben.

Dit leidt tot de interessante conclusie dat *naties* eonisch leven kunnen hebben of onderworpen kunnen worden aan eonische kastijding. Dat er tijdens de duizend jaren op de nieuwe aarde naties zullen zijn wordt overvloedig duidelijk gemaakt door de verschillende verwijzingen daarnaar in het boek Openbaring. Het is de essentie van de heerschappij van Christus, dat Hij autoriteit zal hebben over de naties en dat Hij dit zal delen met de overwinnaars in Israël (Openb. 2:26; 12:5). Zelfs in de laatste eon, wanneer er geen priesterschap meer zal zijn, zal de heerlijkheid en eer van de naties binnengedragen worden in de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem (Openb. 21:26). Aangezien ze onder elkaar geen oorlog meer voeren en ze onder de ijzeren staf

het gewicht of belang van hun daden. Wij weten nu dat Israël onder *alle naties* verstrooid is, zodat alle regeringen met hen te maken krijgen. Maar zullen alle individuen zelfs maar een gelegenheid vinden om hen hun goedgunstigheid te tonen? Misschien behoort één op de duizend van de bewoners van de aarde tot dit uitverkoren ras. Zij leven in grote groepen. Hoe weinig gelegenheid zou er voor de meeste mensen zijn om zichzelf dit middel te verschaffen om eonisch leven te verwerven, ondanks dat het nog zo eenvoudig lijkt om de noodzakelijke plichten te vervullen!

Maar wat ons echt zou moeten doen aarzelen is het feit dat deze werken gedaan worden zonder geloof in God, en in volkomen onwetendheid van Zijn Christus, en zonder de hulp van Zijn offer, zonder de minste verwijzing naar Zijn kostbare bloed. Leven los van de dood van Christus, en dat voor de eonen, klinkt verdacht aan iedereen die de waarde van Zijn werk kent. Wij lezen dat, los van geloof, het onmogelijk is God te behagen (Hebr. 11:6). Zelfs dezen, zijn broeders, die ondersteund worden, hebben, tenzij ze geloven, geen recht op eonisch leven. Maar volgens dit evangelie verdient iemand die een Jood te eten geeft eonisch leven, of hij nu gelovige is of niet! Zou het vandaag toegepast worden (en waarom niet?), en op adequate wijze geadverteerd, wat zouden deze vervolgte mensen dan een goed leven hebben!

Niemand uit Israël zal op zulke voorwaarden het koninkrijk binnengaan. Petrus maakt dit heel goed duidelijk. Jezus Christus is de enige Die hen kan redden. “En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam onder de mensen gegeven, waarin wij behouden moeten worden” (Hand. 4:12). Veel hedendaagse heidenen hebben de hier neergelegde voorwaarden vervuld, maar ik ben er zeker van dat zij het eonisch leven niet als loon zullen ontvangen, want nu komt Gods rechtvaardigheid naar hem die *niet* werkt, maar gelooft (Rom. 4:4). Dit evangelie van het ondersteunen van Israël kan vandaag niet werkzaam zijn, maar toch hebben we niet het

Naties hebben, net als individuen, een bestemming. Israël is een eonische natie (2 Sam. 7:24). Andere naties zullen een eonische kastijding ondergaan of eonisch leven ontvangen, al naar gelang hun behandeling van de broeders van onze Heer (Mat. 25:46). We missen veel wanneer we naties met individuele personen verwarren en de tijd van hun gericht en beloning verhaspelen met die van de personen waaruit ze samengesteld zijn. Het feit dat Israël *als natie* zal leven en heersen tot de voleinding, houdt zeer zeker niet in dat ieder individu daarin eonisch leven zal bezitten en deel zal hebben aan het komende koninkrijk wanneer dat komt. Integendeel! Alleen zij die in *geloof* stierven zullen hun lotdeel in het koninkrijk ontvangen bij de opstanding van de rechtvaardigen. De *natie* waartoe wij behoren kan een plaats hebben in dat koninkrijk, maar de heiligen van deze dag zullen een veel hogere bestemming genieten!

In de Hebreeuwse geschriften wordt het lot van vele naties besproken, omdat ze in contact kwamen met Israël en door Jahweh werden gebruikt om Zijn volk te bestraffen of te ondersteunen. Hun behandeling van Israël had een bepalende invloed op hun welzijn, zelfs in het verleden, toen de verkozen natie vaak zwak en onbetekenend was. Het zou niet moeilijk moeten zijn te zien dat hetzelfde principe van kracht zal zijn in het tijdperk van hun suprematie. Zelfs nu wordt, wanneer een natie zichzelf vestigt na een zwaar conflict, haar houding tegenover andere naties grotendeels bepaald door hun gedrag tijdens de periode van haar beproeving. Wanneer Israël zijn plaats inneemt als de heersende natie op de aarde, zullen de andere naties ieder een plaats toegewezen krijgen die overeenkomt met hun houding ten opzichte van zijn verstrooide fracties tijdens hun lange periode van verdrukking.

Al de *naties* komen met de Joden in contact, maar zeker niet al de *individuen*. De zonen van Israël zijn al onder vrijwel iedere natie op aarde verstrooid en zullen dat zeker zijn op die dag, omdat ze uit elk rijk zullen komen wanneer het koninkrijk wordt opgericht. Op al de regeringen zal een beroep worden gedaan om met hen om te gaan wat hun politieke status en hun economische positie betreft.

Er zijn vele andere gelijkenissen in de Schrift die over individuen gaan, zoals die van de oogst, het dolik, het vissen enz.. Maar deze zijn niet specifiek gericht op naties. Individuen in Israël zullen bij de aanvang van het koninkrijk ook gericht worden. Het vereist *geloof* om hier het woord *naties* te aanvaarden. Er wordt veel meer geloof vereist dan van diegenen voor wie Mattheüs in het bijzonder werd geschreven. Joden zijn er erg op gespist wanneer het woord “gojim” voorkomt, want zij zouden al de gerichten wel op anderen willen toepassen en alle zegeningen op henzelf, net zoals wij dat gewoonlijk doen. Laten we deze gelijkenis niet verwarren met de andere. De sleutel hangt naast de deur. Als we die niet gebruiken zal de gelijkenis haar schatten niet prijsgeven.

Louter het feit dat deze gelijkenis voorkomt in *Mattheüs* zou de zaak moeten vaststellen, want dit verslag is speciaal aan de Koning gewijd en bevat het koninkrijkshandvest. Hier citeert Christus Jesaja (42:1-3), wat erop neerkomt dat Hij *gericht* zal verkondigen aan de *naties* (Mat. 12:18). Jesaja gaat direct verder door te zeggen dat Hij zal voortgaan, totdat Hij recht in de aarde zal vestigen en dat op Zijn wet de *naties* zullen wachten. Hierin verschilt Mattheüs van de andere verslagen, want daarin verschijnt onze Heer met een ander karakter. De Dienstknecht van Markus, de Mens van Lukas en de goddelijke Zoon van Johannes behandelen over het algemeen individuen. Zulke discrepanties als bijvoorbeeld de grond voor echtscheiding (ontrouw in

gericht over de naties opvatten als dat van individuen. Hoeveel van hen die het laatste vers van het hoofdstuk geciteerd hebben bij het prediken van het evangelie, hebben het voor zichzelf en voor hun toehoorders duidelijk gemaakt dat “dezen” die “zullen heengaan naar de eeuwige straf,” dat doen, *niet* omdat ze *zondaren* zijn, maar *omdat ze Christus’ broeders naar het vlees niet hebben ondersteund*? En hoevelen zetten de enige weg naar eonisch leven uiteen, zoals de context verlangt? Er is hier geen bekering, geen geloof in God, zelfs geen goede *werken*, afgezien van die gedaan voor het lijdende Israël. Wij mogen er zeker van zijn dat Paulus een dergelijk evangelie voor deze huishouding geen enkel moment getolereerd zou hebben. Nu is het: *niet* door werken, maar in *genade* door *geloof* in Gods woord betreffende Christus en Zijn *offer*. Fysieke verwantschap, wat hier van het hoogste belang is, wordt geheel uitgesloten (2 Cor.5:16).

Het helpt nauwelijks om dit vreemde evangelie (dat in het geheel geen evangelie is) door te schuiven naar de eindtijd, vlak voor de wederkomst van de Zoon des Mensen. Zonder twijfel zal dit de cruciale periode zijn en zal in het algemeen overeenkomen met wat eraan vooraf ging, maar er staat geen beperking in de passage. Het zou zeer onrechtvaardig zijn om een natie te bestraffen voor hun houding van *alleen* deze korte periode, als hun voorafgaande geschiedenis goedgunstig zou zijn geweest. Ja, in die tijd, zullen *alle* naties diegenen haten die discipelen van Christus zijn (Mat. 24:9). De tijd wordt niet beperkt, en de rechtvaardigheid vereist dat met de hele geschiedenis van een natie moet worden gerekend, net als in een individueel gericht al de daden van een ieder bekeken worden, en niet alleen die van de uren van het sterven.

Wat voor soort evangelie hebben we hier, dat eonisch leven belooft aan individuen die de broeders van de Heer ondersteunen en eonische kastijding voor hen die dat niet doen! Het is een evangelie van werken, zo simpel is dat, die als het ware per ongeluk gedaan werden door hen die zich niet bewust zijn van

klaard worden als deze naties, op een afstand van Jeruzalem, teruggebracht zijn tot politieke slavernij, en gedwongen zich te onderwerpen door de ijzeren heerschappij. Waarom zouden ze anders protesteren tegen de volheid van fysieke zegeningen waarmee de aarde gevuld zal zijn in die tijd? Satan wenst te *heersen*. Zijn doel is politiek. Hij misleidt de *naties*. Het is een opstand van naties.

De ongelovige wordt gewoonlijk toegestaan het alleenrecht te hebben op het toekomstige vuur. Voor hen reserveren wij de vlamme gerichten van de dag van Jahweh, de onuitgebluste vuren van de Vallei van Hinnom, en de vurige poel, die de tweede dood is. Maar ook de gelovige heeft zijn tijd van beproeving; niet om zijn lot te bepalen, maar zijn beloning! Niemand denkt misschien in dit verband aan een letterlijk vuur, want onze werken zijn, in de regel, niet zo dat deze door werkelijke vlammen getest kunnen worden. Toch vinden we ook hier de beeldspraak van vuur, en we zouden best onszelf mogen voorbereiden op een zeer diepgravend onderzoek naar het karakter van onze daden. Veel van ons dienstbetoon zal, naar wij vrezen, de vlammen voeden en verdwijnen.

Het falen om het *collectieve* karakter van het lot van de rijke man in te zien, kan gemakkelijk leiden tot een totaal foutief concept van Gods handelen met het individu. Overeenkomstig dat principe van compensatie, dat in nationale zaken geldt... als dat op een ieder wordt toegepast, zou hij die het goede ontvangt in dit leven het lot hebben in de hades het slechte te ontvangen, en hij die kwaad in dit leven krijgt zou zeker zijn van zegeningen in het hiernamaals. Het gezonde verstand van de uitleggers heeft hen ervoor bewaard om dit deel van de gelijkenis te benadrukken, want het zou spoedig tonen hoe onhoudbaar deze persoonlijke toepassing is. Toegepast op Israël als natie, met Lazarus als het gelovig overblijfsel dat troost vindt in de schoot van het *geloof*, staat alles op zijn plaats en is het passend.

Een net zo onmogelijke toestand wordt bereikt indien we het

Mattheüs en geen in de andere) kunnen alleen verklaard worden door te stellen dat Hij in Mattheüs de ontrouwe *natie* behandelt (waarvan Jahweh Zich scheidde) en dat het elders Zijn eigen discipelen als individuen betreft. Wij zouden nooit welke van de verslagen van het leven van onze Heer ook mogen vermengen met uitspraken of gedachten uit een ander verslag, noch de ene aanvullen vanuit een andere, want juist hun weglatingen zijn van groter belang dan onze toevoegingen. Ze presenteren *niet* hetzelfde *karakter*, hoewel ze dezelfde Persoon behandelen.

Mattheüs is het *koninkrijks*-verslag. Dat is puur *nationaal*. Hierin verbood Christus Zijn apostelen zelfs op een weg van de *naties* te gaan (10:5). Het getuigenis is niet slechts gericht tot mensen, maar tot *regeerders* en *koningen* en de *naties* (10:18). In de eindtijd zal *natie* opstaan tegen *natie* (24:7), en zij (Israël) zullen door *al* de *naties* gehaat worden. Het evangelie van het *koninkrijk* zal in de gehele bewoonde wereld verkondigd worden tot een getuigenis aan *al* de *naties* (24:14). Daarom is er ook een gericht bij de installatie van het koninkrijk, niet van individuen, maar van *naties* als zodanig, onder het beeld van schapen en geiten. Het wordt verder geïllustreerd door de verpersoonlijking van de naties, door hen met individuen te vergelijken. Dit wordt over het algemeen letterlijk genomen en heeft zo tot veel verwarring geleid en tot het idee dat dit het "algemene oordeel" is, waarin degenen die goed doen eeuwig leven ontvangen, en anderen altijd durende bestraffing (Mat. 25:31-46).

Het is vreemd dat de volkomen ongerijmdheid, door te stellen dat deze passage personen bedoelt, niet snel daarna herkend is. Dit is ongetwijfeld te wijten aan de algemene onbekendheid met beeldspraak. We zouden gewaarschuwd moeten worden door de openingswoorden, die even helder als beknopt zijn. Alle *naties* (als zodanig) staan voor ons. Maar ons verstand faalt de volle betekenis ervan te begrijpen. Wij zijn het niet gewend Gods

Woord precies zo te nemen als het er staat. Misschien is het hier ietwat moeilijk onderscheid te maken tussen degenen *van* de naties, en de naties zelf. Maar toch zou het feit dat de passage wordt gevonden aan het eind van Mattheüs, het nationale verslag, ons voorbereid moeten hebben op een gericht dat overeenkomt met haar boodschap, waarin de naties, als zodanig, hun verdiende loon ontvangen voor de eonen, wanneer het koninkrijk wordt gevestigd.

De beschrijving is, als geheel, een gelijkenis, waarin de omgang van een herder met zijn schapen en geiten vergeleken wordt met de omgang van De Koning met de naties. Ieder schaap of iedere geit staat voor een natie; de eersten staan goedgunstig t.o.v. Israël, en de laatsten zijn degenen die hen niet goed behandeld hebben. Binnen de gelijkenis zijn er verscheidene andere beelden. Ten eerste de *scheiding* is die *als* van een herder, een eenvoudige *vergelijking*. Dan, door de beeldspraak van de *verpersoonlijking*, worden de dieren, ofwel de naties omgevormd tot menselijke wezens. Aan ieder van de schapen aan Zijn rechterhand wordt een *koninkrijk* gegeven gereed gemaakt vanaf de nederwerping. Als iedere heiden die de Joden goed heeft behandeld voor zichzelf een koninkrijk zou krijgen, dan zou hij in het koninkrijk beter af zijn dan de Jood! Trouwens, dan zou er hier geen beeldspraak of gelijkenis zijn! Waarom dan schapen en geiten ten tonele voeren? Als ieder individu van die dag met de broeders van de Heer zou omgaan als hier beschreven, en letterlijk beloond zal worden met een koninkrijk, dan is het hele zinnebeeld onnodig en wordt het gemaakte punt verduisterd. Dit alles is slechts een illustratief beeld van het handelen van onze Heer met de *naties*, niet met individuen.

De naties in het koninkrijk zullen gedurende het millennium en op de nieuwe aarde een plaats toegewezen krijgen overeenkomstig hun eerdere politieke behandeling van Israël. Sommige zullen speciale zegeningen ontvangen, omdat ze hen welgezind waren. Anderen zullen zeer zwaar gedisciplineerd worden, omdat

ze niets gedaan hebben om hun lot te verlichten. “Dezen zullen heengaan naar de eonische kastijding, maar de rechtvaardigen naar het eonische leven.” (Mat. 25:46). Dat is de enig mogelijke inhoud van deze vaak misbruikte woorden, wanneer zij met hun context verbonden worden gelaten, en gezien worden binnen de context van het verslag dat hen bevat. Mattheüs gaat verder en completeert het *koninkrijks*getuigenis van de profeten, en is daarmee in overeenstemming. Als Zoon des Mensen zal onze Heer rechtspreken onder de naties. Alle schulden van Israël moeten worden voldaan. Al het onrecht moet gecompenseerd worden. Het zal geen wraak zijn, zoals de niet-wedergeboren Jood het zou willen hebben, maar rechtvaardigheid, leidend tot de onderschikking van allen aan God bij de voleinding.

Wat bedoeld wordt met het eonische vuur voor de naties die de broeders van de Heer niet te hulp komen in hun ellende, kan het best begrepen worden door het lijden te overdenken van de verkozen natie zelf in de huidige tijd, wat voor onze eigen ogen [in 1944] gebeurt, want ook dit wordt gekarakteriseerd als een *kwelling in een vlam*. Israël is het die *nationaal* en *politiek* dood is, niet de individuen van de natie, en dit wordt ons voor ogen gebracht in de gelijkenis van de rijke man en Lazarus. Als *natie* wordt Israël door de *naties* gekweld. Geheel los van hun *persoonlijke* waarde of onwaardigheid, goed en kwaad, hoog en laag, rijk en arm, werd de natie op zich onderworpen aan discriminerende wetgeving door de regeringen van de aarde, speciaal in de Middeleeuwen.

Antisemitisme wordt in de Schriften een “vlam” genoemd. Is het niet buitengewoon toepasselijk dat het gericht daarover als een “vuur” wordt gekenmerkt? *In deze vlam* lijdt de verkozen natie zoals ze eerder in Egypte deed. Maar *ze brandt niet op*. Ondanks haar pijnlijke lot zijn haar aantallen *toegenomen*. En zoiets is ook heel goed mogelijk in het koninkrijk, want aan het eind daarvan mobiliseert Satan een geweldig leger, dat dreigt de hoofdstad te verwoesten. Deze rebellie kan gemakkelijk ver-